

Der tænkes på den gruppe af pligtmæssige meddelelser, hvor det i særlovgivningen er bestemt, at meddelelsen skal offentliggøres, uden at der er taget stilling til, hvordan offentliggørelsen rent faktisk skal ske. I disse tilfælde vil fastsættelse af regler om offentliggørelse i Statstidende ikke komme i strid med anden lovgivning, som foreskriver en bestemt offentliggørelsesmåde.

Herved opnås den fordel, at en ændret offentliggørelsesmåde kan gennemføres administrativt, og uden at man på hvert enkelt område skal ændre den relevante lovgivning.

Ifølge *stk. 3* fastsætter forskningsministeren regler om, hvilke ikke-pligtmæssige meddelelser der kan optages i Statstidende.

Bestemmelsen indebærer som noget nyt, at forskningsministeren ved bekendtgørelse i Lovtidende skal fastlægge, hvilke ikke-pligtmæssige meddelelser der må optages i Statstidende. Såfremt nye typer af ikke-pligtmæssige meddelelser indeholder personoplysninger, forudsættes disse at være af »harmløs« karakter, jf. bemærkningerne til § 5, stk. 1.

Statstidende kan efter den nuværende lovgivning kun bringe meddelelser af landsdækkende karakter. Det elektroniske mediums tekniske muligheder indebærer, at også lokale meddelelser med fordel kunne offentliggøres i Statstidende, f.eks. under overskrifter opdelt efter de enkelte kommuner. *Stk. 3* åbner mulighed for, at også ikke-statslige myndigheder, dvs. navnlig de amtskommunale og kommunale myndigheder, kan få optaget meddelelser til offentligheden i Statstidende. Det er frivilligt, om kommunerne m.fl. ønsker at benytte sig af denne mulighed.

Efter bestemmelsen kan forskningsministeren tillige fastsætte regler om, at andre end offentlige myndigheder kan få offentliggjort meddelelser i Statstidende. Det understreges, at den del af den private sektor, som i dag ikke indrykker pligtmæssige offentliggørelser, ikke vil blive tillagt større adgang til at offentliggøre meddelelser i Statstidende. Denne begrænsning skyldes navnlig hensynet til ikke at påføre private massemedier ubillig konkurrence på annonceområdet.

Den generelle pligt for selvejende institutioner m.v. til at benytte Statstidende som meddelelsesorgan foreslås ophævet med lovforslaget. Pligten blev indført ved lov nr. 82 af 31. marts 1937 om ændring af lovgivningen om en Statstidende. Sådanne institutioner vil herefter alene have pligt til at offentliggøre meddelelser i Statstidende, når der i særlovgivningen er fastsat en offentliggørelsespligt for den pågældende meddelelestype. Det kan dog i institutionernes vedtægter

være bestemt, at de skal offentliggøre visse meddelelser i netop Statstidende, og derfor vil institutionernes adgang til at offentliggøre meddelelser i Statstidende ikke blive indskrænket.

Stk. 4 giver forskningsministeren adgang til at fastsætte regler om, at offentlige myndigheder og andre, som leverer meddelelser til offentliggørelse i Statstidende, skal meddele Statstidende personnummeret på den person, som en meddelelse vedrører, f.eks. personnummeret på den person, der er gået konkurs. Det samme gælder for virksomhedsnumre (CVR-numre), jf. lov nr. 417 af 22. maj 1996 om Det Centrale Virksomhedsregister, hvis der f.eks. indrykkes meddelelse om, at et selskab er gået konkurs. Fastsættelse af sådanne regler skal ske efter aftale med vedkommende minister.

Det understreges, at personnumre ikke skal offentliggøres i hverken det elektroniske eller det trykte Statstidende bortset fra proklamaer i dødsboer, hvor personnumre allerede i dag offentliggøres. Det fremgår udtrykkeligt af lovforslagets § 5, stk. 3. Det er ikke tanken med bestemmelsen at udvide adgangen til offentliggørelse af personnumre i Statstidende i forhold til den nuværende praksis. Det er i øvrigt heller ikke tanken at udvide den generelle adgang til brug af personnumre i samfundet, således som denne adgang forventes fastlagt ved loven om behandling af personoplysninger og indenrigsministerens regler om Det centrale Personregister. Personnumrene skal alene bruges i forbindelse med visse former for masseudtræk, jf. § 6, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Det er heller ikke hensigten, at Statstidende skal bruge personnumrene til selv at opbygge en database med personnummer som »nøgle« for personrelaterede oplysninger. Noget sådant kunne være velbegrunderet, hvis personrelaterede oplysninger i databasen løbende skulle opdateres med f.eks. adresseændringer. Det er der imidlertid ikke behov for, da de meddelelser, som lagres i databasen, principielt ikke ændres i forhold til det én gang offentliggjorte, og der er ikke planer om at fravige dette princip.

Andre grunde kunne dog eventuelt tale for at bevare personnumre i databasen, f.eks. hensynet til at kunne imødekomme anmodninger om egen-indsigt efter lov om behandling af personoplysninger på sikker vis. Hvis en person er identificeret med personnummer overalt i databasen, hvor den pågældende måtte forekomme, kan en søgning med brug af personnummer sikre, at udgiveren kan finde frem til alle oplysninger om vedkommende. Uden personnumre kan søgninger på en bestemt person derimod blive usikre, f.eks. fordi en person, der er registreret to steder i basen, ikke nød-